

بازارهای غربی بکنیم اما می‌توانیم قطب بازارهای اسلامی بشویم.

اسکافی: چرا نتیجه آمارها از میزان پر بودن یک اتاق هتل در سال را برای متقاضی اعلام نمی‌کنید؟

برادران: اتحادیه صنف هتل‌داران می‌گویند هتل‌داری توجیه اقتصادی ندارد اما همان افراد خود در حال ساخت هتل هستند. باین حساب چه طور می‌شود حرفشان را باور کرد. در عین حال این میراث فرهنگی است که مجوز می‌دهد.

یک‌پسر: حدیث شریفی است از امام معصوم که «الناس علی دین ملوکهم» دیدگاه من در اینجا با آقای برادران زاویه دارد و معتقدم که شاید برنامه‌ریزی سیاست‌گذاران اشتباه بوده است. موضوع اصلی مسأله فرهنگ است و ارتباطی به مجوز ندارد، اگر به صورت ذاتی مسأله فرهنگ حل نشود، ما شاهد این موارد یکی از مسائل اصلی ماست که فرد با پول باد آورده و یک شبه نمی‌داند چه باید بکند و ناچاراً به راحت‌ترین بازار جذب می‌شود. مشکل اساسی فقدان تفکر نرم در تصمیم‌گیری است. در معاونت اقتصادی و سرمایه گذاری شهردار که چند سالی است که ایجاد شده، نگاه اولیه به ارائه

پروژه‌های اقتصادی از همین جنس تجاری، اقامتی یا اداری است. چند پروژه که می‌تواند در راستای اقتصاد زیارت باشد تعریف کرده‌ایم؟ تمام کسانی که موفقیت اخیر مالزی را بررسی کرده‌اند آن را نتیجه تفکر ماهر محمد می‌دانند، آدم ویژه تری از مستولان ما هم نیست اما به تفکر نرم اهمیت اساسی می‌دهد، شما وقتی شهر پتروچایا را از نزدیک نگاه می‌کنید، متوجه می‌شوید با چه ظرفیتی بحث گردشگری در کنار بنگاه‌های اداری و سیاسی در کنار هم کار شده است؛ یعنی سخت‌ترین مواردی که می‌شود در کنار هم گذاشت. شهری نزدیک به کوالالامپور که مرکز سیاسی مالزی است، وجود دارد که ساختمان‌های وزارتخانه‌ها در آن به ترتیب چیده شده و در آخر به قصر سلطان سلاطینشان می‌رسد و مساجدی در کنار آن ساخته شده است، بزرگترین رودخانه دست ساز بشری هم ویژه گردشگران طراحی گردیده است. علاوه بر این ساختمان‌هایی دارد که شبیه اماکن مختلف دنیاست. کشور مالزی روزانه درآمد بالایی از گردشگران این شهر کسب می‌کند و این محصول تفکر است.

یک‌پسر: ما هنوز بازار فرهنگ در ایران نداریم و سیستم فرهنگی کشور هنوز وابسته به بودجه‌های دولتی است در حالی که باید در وضعیت موجود جهانی، قدرت زایش اقتصادی با حفظ تمام ارزش‌های خودی داشته باشد.

فشار آن بر اثران بیاید یا کار کم کیفیت بفروشد که بتواند از قبلش سود بالایی ببرند و اجاره‌ها را پرداخت کنند. من از آقای برادران می‌خواهم تا در این موضوع دقت کنند که آیا این مجتمع‌های تجاری که الان ساخته می‌شود و مجوز داده می‌شود نیاز سنجی شده است؟ در جواب اعتراض ما وجود قانون را دلیل آورده اند. اما آیا این کمیسیون نظارت که تعداد واحدها را در هر سال تعیین می‌کند، بر مبنای مشخصی تصمیم می‌گیرد؟ در همان قانون نظام صنفی سقف را به عهده اتحادیه‌ها هم گذاشته است که در انتهای هر سال باید میزان افزایش برای سال بعد را اعلام کنند، اما در واقعیت اینگونه نیست، فرد پس از عدم گرفتن مجوز به کمیسیون نظارت و سازمان صنعت، معدن و تجارت شکایت می‌کند و آن‌ها هم رئیس اتحادیه را مجبور می‌کنند که مجوز بدهد.

برادران: شما در نگاه متقابل مسأله را می‌بینید و ما در نگاه مکمل به آن می‌نگریم. ما نمی‌توانیم به کسانی که می‌خواهند هتل بسازند بگوییم بیا موزه بساز! اما می‌توانیم فرصت‌هایی را ایجاد کنیم که در آن‌ها فرد به این سو برود. ما در سند توسعه‌ای که ارائه کردیم، آورده‌ایم که اولاً مشهد قطب بازارهای جهان اسلام شود و این در تقابل با هتل سازی هم نیست، نمونه اش بازار سنگ‌های گرانبه‌ایم که می‌تواند بصورت شهرک هم باشد. خوب هم میزان همه اعداد و رقم‌هایی که گفته شد همین بازار خودش به تنهایی ظرفیت دارد. کشور مالزی امروز مدعی قطب بازارهای جهان اسلام است، استانبول برند بازارهای حلال را از آن خود کرده و تولیدکننده ما برای تولید محصول غذایی حلال باید از آنجا مجوز بگیرد! ما مخالفیم که مشهد را قطب

غلامیان: به صورت موردی در نمایشگاهی که اخیراً برگزار شد از حدود ۱۴۰ غرفه‌ای که در دست بخش خصوصی و مراکز استان‌ها و تهران قرار داده شده بود، نزدیک به ۳۰۰ میلیون تومان فروش در طول ۵ روز داشتیم.

برخلاف صحبت شماست. بازار یا همان بخش خصوصی در یک موضوع سرمایه گذاری رها شده و پس از سرمایه گذاری‌های کلان و مختلف با ورشکستگی و ضرر جدی در حوزه خاص روبه رو شده‌اند به عنوان مثال کارخانه‌های ماکارونی که پس از یک موج بلند سرمایه گذاری اکثر آن‌ها ورشکست شدند. برای هتل و مجتمع تجاری سازی در مشهد همین اتفاق محتمل نیست؟ مسئول هدایت این سرمایه گذاری کیست؟ آیا معاونت برنامه ریزی شهرداری مسئول است یا استانداری یا فرمانداری یا میراث فرهنگی؟

اسکافی: قانونی داریم که برای این مسئله کمیسیون نظارت دیده شده و برای تعداد واحدهای صنفی یا مشاغل سقف و اندازه‌ای در نظر گرفته می‌شود. ما در اتحادیه خودمان آن را مدیریت می‌کنیم، یعنی سقف تعداد واحد را بر مبنای محدوده و ظرفیت سنجی مشخص کردیم و بیش از آن هم مجوز نمی‌دهیم. اما در حوزه اصناف دیگر این کار انجام نشده است.

شما پس از ساخته شدن این تعداد بسیار زیاد واحد تجاری برای مجوز دادن تحت فشار نخواهید بود؟

اسکافی: ما در حال حاضر هم تحت فشار هستیم و اعتراض‌ها در کمیسیون نظارت هم همین موضوع مطرح است که این تعداد واحد بر چه اساسی ساخته می‌شود. بسیاری از واحدهای ما ورشکسته یا مقروض‌اند. صاحب مجتمعی که برآوردی برای ساخت و فروش مجتمعی می‌کند، این عوارض را نمی‌بیند. بیشتر مشاغل ما در حوزه‌های مختلف عمدتاً با مشکل روبه‌رو شده‌اند. اجاره‌های بی حساب و کتاب موجران از کسبه سبب می‌شود تا

توجه به کمبودی که در تولید داریم و نیاز روزافزون بازار به محصولات متنوع چرا سرمایه گذاری‌ها به سوی مراکز تجاری و اقامتی سوق داده می‌شوند. چه کسی مسئول هدایت و کنترل این سرمایه گذاری‌هاست؟

برادران: ما معتقدیم که باید مکانیزم‌های اقتصادی بر اساس نظام مردمی پیش رود، ما نمی‌توانیم به مردم بگوییم شما هتل نسازید. قانون هم به سازندگان امتیاز داده که پس از بهره‌برداری، هزینه‌های شهری را به صورت اقساط بپردازند. ما به عنوان شهرداری معتزیم که وقتی این همه میزان علاقه برای ساخت هتل وجود دارد چرا در مشهد این مشوق را هم باید اجرا کنیم؟ آن وقت استاندار هم از عدم همکاری شهرداری با هتل سازها ابراز ناراضی می‌کند. در هر صورت این را خود مردم تعیین می‌کنند و ما نمی‌توانیم مانع آن‌ها شویم اما می‌توانیم پیشنهاد کنیم، در واقع این جایگاه دولت است.

شما به عنوان حاکم محلی جایگاه هدایت سرمایه‌گذاران را به عهده دولت می‌گذارید؟

برادران: باید این اختیارات را دولت به استاندار خراسان رضوی و شهردار مشهد بدهد تا بتوانند یک مسأله ملی که در مشهد رقم می‌خورد را مدیریت کنند، یعنی با اختیارات ملی اما با مدیران محلی می‌توان مسأله را اداره کرد؛ نمی‌توان برای این موضوع کسی که در تهران است، تصمیم بگیرد. اختیارات هیات دولت در این موضوع را باید به ستادی از مدیرانی که در مشهد هستند و برای زیارت می‌خواهند تصمیم‌گیری کنند بدهند و آنگاه برای همین هتل سازی‌ها و سایر حوزه‌ها هم می‌توان از قانون مستقلی استفاده کنیم.

من این نقش هدایتی را قبول دارم، می‌توانیم در حوزه توسعه و پژوهش وارد شویم، با فعالان اقتصادی مذاکره کنیم و بازارهای جدیدی را که هم به نفع شهر و هم به نفع فرهنگ و هم اقتصاد و اشتغال است، ایجاد کنیم. اما اینکه هر چیز را در مقابل موضوع دیگری قرار دهیم، من قبول ندارم. اگر واقعاً کسی برایش هتل سازی صرفه ندارد چرا می‌سازد، حتماً برآورد کرده و مشاوره گرفته که به این نتیجه رسیده است. بگذارید هتل‌ها ساخته شود و در کنار آن فرصت با طرح توجیهی جدیدی را برای تقویت و اعتلای فرهنگی بیاورید تا آنگاه بتوان قضاوت کرد.

آنچه کشور در سرمایه گذاری بخش خصوصی تجربه کرده است